

Десет година после 5. октобра и пуних 20 након 9. марта Србија још не зна ни где је ни куда ће. Владе се сменјују, а грађанима никако није боље. Западни стандард који су сви властодршци обећавали није ни близу. Сиротине је све више, а држава преживљава молећи по свету за скупе кредите.

Ново доба

Скоро невероватно звучи чињеница да ама баш нико у овој земљи нема снаге да каже да је главни српски проблем у олаком прихватању либералног капиталистичког модела који нам је сервиран са Запада. С обзиром на то да смо га прихватили последњи у Европи, за нас су остали само најниже плате, највише незапослених и скоро потпуна зависност од других.

Економија је одмах после 5. октобра потпуно предата у руке заступницима тог неправедног и пљачкашког система, а они су, ево, јасно показали колико знају и колико могу. Сметлиште историје које им је загарантовано није адекватна компензација свима нама који смо принуђени да преживљавамо њихову бахатост и незнање. Али њихов крај може барем да означи почетак за Србију.

Влада је недавно најавила оснивање „развојне банке“, што би морао да буде само први корак у снажном повратку државе на привредну сцену. Неопходно је основати још неколико банака и фондова чији би једини задатак била помоћ српској привреди. Мора се коначно обезбедити и равноправност свих облика својине, односно повратак државе на велика врата као оснивача и власника предузећа.

Јер нема логичног одговора на питање зашто држава не би основала фабрику сијалица и запослила људе, ако је већ јасно да би таква фабрика била профитабилна. Одговори типа „неефикасност државне својине“ и „јагњеће бригаде“ потпуно су бесмислени, пошто нам искуство говори да је у Србији чак и друштвена својина била далеко ефикаснија од приватне. Овде одлично дође онај афоризам да „ови нису способни ни да окрече све оно што су комунисти направили“.

Једну ствар је потребно посебно нагласити - снажна државна интервенција у привреди на овај начин никако не подразумева рушење демократског система и повратак у диктаторски титоистички режим, јер то једно с другим нема никакве везе. Држава би интервенисала тамо где постоје рупе настале као последица незаинтересованости, недостатка пара или неких других капацитета приватне својине. А свима би нам било много боље, наравно под условом да закон не дозволи странкама да и од таквих банака и фабрика направе своје партијске феуде.

(Прес)